

โดยเจ็ลเคอร์เจฟฟรี อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโคอรัมอัครสาวกสิบสอง

เราทั้งหลายไม่ได้เป็น ขอทานหรือ?

ไม่ว่าจะรวยหรือจน เราต้อง “ทำสุดกำลังของเรา” เมื่อผู้อื่นต้องการความช่วยเหลือ

ข้างเป็นองค์ประกอบใหม่ที่พิเศษมากที่เพิ่มเข้ามาในรูปแบบการประชุมใหญ่สามัญ Bien hecho, Eduardo ในชั่วขณะที่น่าประหลาดใจที่สุดของการปฏิบัติศาสนกิจช่วงแรกๆ ของพระเยซู พระองค์ทรงยืนขึ้นในธรรมศาลาที่นาซาเร็ธ บ้านของพระองค์ ทรงอ่านถ้อยคำที่อิสยาห์พยากรณ์ไว้และบันทึกไว้ในกิตติคุณลูกา “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามา [เพื่อเยียวยาใจที่ชอกช้ำเพื่อ] ประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา และ... ปลปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ”¹ นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศต่อสาธารณชนถึงการปฏิบัติศาสนกิจแห่งพระเมสสิยาห์ของพระองค์ แต่พระคัมภีร์ข้อนี้บอกชัดเจนว่าระหว่างทางไปสู่การปลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้และการฟื้นคืนพระชนม์ หน้าที่แห่งพระเมสสิยาห์อันดับแรกและสำคัญที่สุดของพระเยซูคือการอวยพรคนยากจน รวมถึงผู้ที่ยากจนทางวิญญาณ

นับจากการเริ่มต้นปฏิบัติศาสนกิจของพระเยซู พระองค์ทรงรักผู้ยากไร้และด้อยโอกาสในวิธีที่ไม่ธรรมดา พระองค์ประสูติ

ในบ้านของคนเช่นนั้นสองคนและเติบโตท่ามกลางกลุ่มชนเช่นนั้นหลายคน เราไม่ทราบรายละเอียดพระชนม์ชีพทางโลกของพระองค์ทั้งหมด แต่พระองค์เคยตรัสว่า “หากิจจกยังมีไพร่ และนก...ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”² เห็นได้ชัดว่าพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น”³ อย่างน้อยในวัยผู้ใหญ่ก็ไม่มีบ้านอยู่

ตลอดประวัติศาสตร์ ความยากจนเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งที่นักหนาสาหัสและแพร่หลายที่สุดของมนุษยชาติ โดยปกติเป็นความเสียหายทางกาย แต่ความเสียหายทางวิญญาณและทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นอาจยังทำให้ทรุดหนักลงไปอีก ในกรณีใดก็ตาม พระผู้ไถ่ผู้ยิ่งใหญ่ทรงเรียกเราตลอดเวลาให้ช่วยพระองค์ยกภาระนี้ออกจากผู้คน ในฐานะพระเยซูฮอวาร์ พระองค์ตรัสว่าจะทรงพิพากษาเชื้อสายแห่งอิสราเอลอย่างรุนแรงเพราะ “ของรับจาก [คนขัดสน] ก็อยู่ในบ้านของเจ้า”

พระองค์ตรัสว่า “ที่พวกเจ้าบีบบังคับชนชาติของเรา และบดขยี้หน้าคนจนนั้นหมายความว่าอย่างไร?”⁴

ผู้เขียนพระธรรมสุภาพเขียนเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนมาก “ผู้กดขี่คนยากจนก็ถูกผู้สร้างของเขา” และ “คนที่ปิดหูไม่ฟัง

เสียงร้องทุกข์ของคนจน ตัวเขาเองจะร้องตะโกน [เช่นกัน] แต่ไม่มีใครตอบ”⁵

ในสมัยของเรา ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ได้รับการฟื้นฟูอย่างไม่ทันจะครบปีเมื่อพระเจ้าทรงบัญชาศาสนจักรให้ “ดูแลคนจนและคนขัดสน, และช่วยสงเคราะห์เพื่อคลายความทุกข์ยากของคนเหล่านั้นเพื่อพวกเขาจะไม่ต้องทนทุกข์”⁶ สังเกตน้ำเสียงเชิงบังคับในข้อความนั้น—“พวกเขา จะ ไม่ ต้องทนทุกข์” นั่นคือภาษาที่พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมื่อพระองค์ทรงจริงจัง

เมื่อพิจารณาถึงความท้าทายใหญ่หลวงในการจัดการปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในโลก ชายหรือหญิงคนเดียวจะทำอะไรได้ พระอาจารย์ทรงให้คำตอบด้วยพระองค์เองก่อนการทรยศและการตรึงกางเขนพระองค์ เมื่อมารีย์ชโลมพระเศียรพระเยซูด้วยน้ำมันหอมราคาแพง ยูดาส อิสคาริโอทประทุ้งความฟุ้งเฟ้อยนี้และ “ต่าหนิหญิงคนนั้น”⁷

พระเยซูตรัส

“ไปกวนใจนางทำไม? นางทำสิ่งดี...

“หญิงคนนี้ทำสุดกำลังของนางแล้ว”⁸

“หญิงคนนี้ทำสุดกำลังของนางแล้ว”!

ข้างเป็นคำตอบที่กระชับจับใจมาก! นักข่าวคนหนึ่งเคยถามแมซีเทเรซาแห่งกัลกัตตาเกี่ยวกับภารกิจอันไร้ซึ่งความหวังของเธอในการช่วยเหลือคนอนาถาในเมืองนั้น นักข่าวกล่าวว่าในเชิงสถิติแล้ว แมซีไม่ได้ทำอะไรสำเร็จเลย สถิติว่าเด็กผู้หนึ่งที่คนนี้ตอบกลับว่างานของเธอเกี่ยวกับความรัก ไม่ใช่สถิติ แม้จะมีผู้คนจำนวนมากมาย *เกินกว่า* ที่เธอจะเอื้อมมือไปช่วยเหลือได้ เธอบอกว่าเธอจะรักษาพระบัญญัติที่ให้รักพระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนบ้านของเธอ โดยการรับใช้ผู้ที่เธอ *เอื้อมถึง* ด้วยทรัพยากรทุกอย่างที่เธอมี ในบางโอกาสเธอจะพูดว่า “สิ่งที่เราทำอาจเป็นเหมือนหยดน้ำในมหาสมุทร แต่ถ้าเราไม่ทำ มหาสมุทรก็จะมีน้ำน้อยไปอีกหนึ่งหยด”⁹ นักข่าวสรุปอย่างจริงจังว่าศาสนาคริสต์ *ไม่ใช่* ความเพียรพยายามเกี่ยวกับตัวเลขสถิติ เขาให้เหตุผลว่าถ้าในสวรรค์มีปีติมากเมื่อคนบาปคนเดียวกลับใจยิ่งกว่าเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ แสดงว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ใส่ใจพระทัยเรื่องสถิติมากนัก¹⁰

ดังนั้นเราจะ “ทำสุดกำลังของเรา” ได้อย่างไร

อย่างหนึ่ง ดังที่กษัตริย์เบ็นจามินสอนไว้คือเราสามารถหยุดให้ทรัพย์สินของเราเพราะ

เรามองคนจนว่าพวกเขาท้อแท้ยากให้ตนเอง บางคน *อาจ* สร้างความยากลำบากให้ตนเอง แต่เราที่เหลือก็ทำสิ่งเดียวกันมิใช่หรือนี่คือเหตุผลที่นักปกครองผู้มีการุณยธรรมท่านนี้ถามมิใช่หรือว่า “เราทั้งหลายไม่ได้เป็นขอทานหรือ?”¹¹ เราทุกคนร้องหาความช่วยเหลือและความหวังตลอดจนคำตอบต่อคำสวดอ้อนวอนมิใช่หรือ เราทุกคนวิงวอนขออภัยสำหรับความผิดพลาดและปัญหาที่เราทำไปมิใช่หรือ เราทุกคนอ้อนวอนขอให้พระคุณนั้นชดเชยความอ่อนแอของเราว่าพระเมตตาจะชนะเหนือความยุติธรรมอย่างน้อยในกรณีของเรามีใช่หรือไม่แปลกใจเลยที่กษัตริย์เป็นจามีนบอกว่าเรา *รับ* การปลดบาปของเราโดยการวิงวอนพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงตอบรับเราด้วยความการุณย์ แต่เรา *เก็บรักษา* การปลดบาปของเราไว้โดยการตอบรับคนจนที่วิงวอนเราด้วยความการุณย์¹²

นอกเหนือจากการปฏิบัติอย่างมีเมตตาต่อพวกเขาแล้ว เราควรสวดอ้อนวอนให้ผู้ที่ขัดสนเช่นกัน ชาวไซรัมกลุ่มหนึ่งที่พี่น้องร่วมศาสนาของพวกเขาถือว่า “สกปรก” และ “เป็นกาบ” —นั่นเป็นถ้อยคำจากพระคัมภีร์

—ถูกขับออกจากบ้านแห่งการสวดอ้อนวอน “เพราะเสื้อผ้าเนื้อหยาบ [ที่พวกเขาสวมใส่]” มอรรมอนบอกว่าพวกเขา “ยากจนเกี่ยวกับสิ่งของทางโลก; และ...ยากจนในใจด้วย”¹³ —สภาวะทั้งสองแทบจะไปด้วยกันเสมอ คู่ผู้สอนศาสนา แอลมาทักบอมิวเล็คได้แย้งการถูกปฏิเสธอันไม่ชอบธรรมของพวกที่แต่งกายสกปรกโดยบอกพวกเขาว่า “ไม่ว่าผู้อื่นจะวิพากษ์สิทธิพิเศษใดๆ จากพวกเขา พวกเขาสวดอ้อนวอนได้เสมอ—ในทุกของของพวกเขาและในบ้านของพวกเขา ในครอบครัวของพวกเขา และในใจของพวกเขา”¹⁴

แต่แล้วมิวเล็คพูดกับคนกลุ่มเดียวกันนี้ซึ่งทำให้ตนเองถูกปฏิเสธว่า “หลังจากท่าน [สวดอ้อนวอน] แล้ว, หาก *ท่าน* ปฏิเสธคนขัดสน, และคนเปลือยเปล่า, และไม่เยี่ยมเยียนคนเจ็บและคนมีทุกข์, และให้ทรัพย์สินของท่าน, *หากท่านมี*, แก่ผู้ที่ขัดสน—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ *ท่าน*, ...การสวดอ้อนวอนของท่านเปล่าประโยชน์, และไม่ช่วยอะไรท่านเลย, และท่านเป็นดังคนหน้าซื่อใจคดผู้ปฏิเสธความเชื่อ”¹⁵ เป็นคำเตือนที่น่าทึ่งมาก ไม่ว่าจะรวย หรือ จน เราต้อง “ทำสุดกำลังของเรา” เมื่อผู้อื่นต้องการความช่วยเหลือ ด้วยเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกกล่าวหาว่านำ

เสนอโครงการเพื่อผืนระดับโลกหรือเห็นชอบกับการขอทานว่าเป็นธุรกิจที่เติบโต ข้าพเจ้ารับรองว่าความเคารพที่ข้าพเจ้ามีต่อหลักธรรมแห่งความอดทน ความมั่งคั่ง การพึ่งพาตนเอง และความใฝ่ฝันนั้นหนักแน่นเช่นเดียวกับชายหญิงทุกคนที่มีชีวิตอยู่ เราต้องช่วยเหลือตัวเราเองก่อนจะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าไม่รู้แน่ชัดว่าท่านแต่ละคนควรทำหน้าที่ของตนเองอย่างไรต่อผู้ที่ไม่ทำหรือช่วยเหลือตนเองไม่ได้ตลอดเวลา แต่ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงทราบ พระองค์จะทรงช่วยท่านและนำทางท่านในการเป็นศาสนิกชนที่มีการุณยธรรม หากท่านต้องการและสวดอ้อนวอน และหาวิธีการหาพระบัญญัติที่พระองค์ประทานแก่เราครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างจริงจัง

ท่านจะตระหนักว่าข้าพเจ้าพูดถึงความต้องการที่ยากยิ่งในสังคม ซึ่งนอกเหนือไปจากสมาชิกของศาสนจักร โชคดีที่วิถีของพระเจ้าในการช่วยเหลือพวกเราตนเองนั้นง่ายกว่า ผู้ที่มีสมรรถภาพทางกายที่สามารถทำได้ ต้องรักษาภูแห่งการอดอาหาร อิสยาห์เขียนว่า

“เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือ?

...

“คือการแบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว การนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านไม่ใช่หรือ? และเมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้... [เพื่อเจ้าจะ] แก่สายรัดของแอก [และ]... ปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ... ไม่ใช่หรือ?”¹⁶

ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงปาฏิหาริย์ ทั้งทางวิญญาณและทางโลก ซึ่งเกิดขึ้นกับผู้ที่รักษากฎแห่งการอดอาหาร ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า โดยแท้แล้ว ดังที่อิสยาห์บันทึกไว้ ข้าพเจ้าร้องทูลขณะอดอาหารมากกว่าหนึ่งครั้ง และพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า “เธออยู่นี่”¹⁷ จงใส่ใจสิทธิพิเศษอันศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างน้อยเดือนละครั้ง จงเอื้อเฟื้อตามแต่สภาวะการณ์ของท่านจะเอื้ออำนวยในการบริจาคเงินอดอาหารและการบริจาคอื่น ๆ เพื่อมนุษยธรรม การศึกษา และผู้สอนศาสนา ข้าพเจ้าสัญญาว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะทรงเอื้อเฟื้อต่อท่าน และผู้ที่ได้รับการสงเคราะห์จากมือท่านจะเรียกท่านว่าผู้รับพรตลอดกาล สมาชิกของศาสนจักรจำนวนมากกว่าเจ็ดแสนห้าหมื่นคนได้รับความช่วยเหลือจากเงินบริจาคอดอาหารในปีที่แล้วซึ่งจัดการ

โดยอธิการและประธานสมาคมสงเคราะห์ผู้ถูกทิดตน นั่นคือวิสุทธิชนยุคสุดท้ายจำนวนมากที่ซาบซึ้งใจ

พี่น้องทั้งหลาย โอวาทเช่นนั้นเรียกร้องให้ข้าพเจ้าเปิดใจขอบคุณพรต่างๆ ที่ได้มาโดยไม่ต้องออกแรง ไม่สมควรได้ และไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งทางโลกและทางวิญญาณ เช่นเดียวกันกับท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องการเงินบ้างในบางครั้ง แต่ข้าพเจ้าไม่เคยจน หรือไม่รู้แม้กระทั่งว่าความยากจนเป็นอย่างไร ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผลทั้งหมดว่าทำไมสภาวะการณ์ของการเกิด สุขภาพ การศึกษา และโอกาสทางเศรษฐกิจจึงแตกต่างกันมากในชีวิตมรตัยที่นี่ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นความต้องการของหลายๆ คน ข้าพเจ้าทราบว่า “ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า [ข้าพเจ้า] คงเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน”¹⁸ ข้าพเจ้าทราบด้วยว่าแม้ข้าพเจ้าอาจไม่ใช่ผู้ดูแลน้อง แต่ข้าพเจ้าก็เป็นพี่ของน้อง และ “เพราะ [ข้าพเจ้า] ได้รับมากมาย [ข้าพเจ้า] จึงหมางใจแบ่งปัน”¹⁹

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงแสดงความชื่นชมประธานโรมัส สเป็นเซอร์ มอนสัน เป็นพรที่ข้าพเจ้าได้ร่วมงานกับชายผู้นี้เป็นเวลา 47 ปีแล้ว

และภาพของท่านที่ข้าพเจ้าจะติดพูนไว้จนวันตายคือภาพที่ท่านสวมรองเท้าแตะ บินกลับจากเยอรมนีตะวันออกที่เศรษฐกิจพังพินาศ เพราะท่านได้ให้เสื้อผ้าและแม่แตร์รองเท้าท่านก็ถอดให้ไป “เท้าของผู้นำชาวซึ่งอยู่บนภูเขานั้น [และเดินหลบหลีกอยู่ในสนามบิน] ช่างงดงามจริง คือผู้นำชาวที่ประกาศสันติภาพ และผู้ที่นำชาวอันน่ายินดี”²⁰ มากกว่าชายใดที่ข้าพเจ้ารู้จักประธานมอนสัน “ทำสุดกำลังของท่าน” เสมอสำหรับแม่ม่ายและลูกกำพร้า คนยากจน และผู้ถูกกดขี่

ปี 1831 ในการเปิดเผยแก่โจเซฟ สมิท พระเจ้าตรัสว่าสักวันหนึ่งคนยากจนจะเห็นอาณาจักรแห่งพระเจ้าเป็นเจ้ามา “ในเดชานูภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่” เพื่อปลดปล่อยพวกเขา²¹ ขอเราจงช่วยให้คำพยากรณ์นั้นเป็นจริงโดยมาในเดชานูภาพและรัศมีภาพของการเป็นสมาชิกในศาสนจักรที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์เพื่อทำสุดกำลังของเราในการปลดปล่อยใครก็ตามจากความยากจนที่คุมขังพวกเขาและทำลายความฝันมากมายของพวกเขา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามที่เปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ลูกา 4:18.
2. มัทธีว 8:20.
3. 2 เปาโล 2:14; 3 เปาโล 9:15.
4. อิสยาห์ 3:14–15.
5. สุภาษิต 14:31; 21:13.
6. หลักคำสอนและพันธสัญญา 38:35.
7. ดู มาระโก 14:4–5; ดู มัทธีว 26:8–9; ยอห์น 12:4–5 ด้วย.
8. มาระโก 14:6, 8; เพิ่มด้วยตนเอง.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. ดู Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–119; ดู ลูกา 15:7 ด้วย.
11. โมไซยาห์ 4:19.
12. ดู โมไซยาห์ 4: 11–12, 20, 26.
13. แอลมา 32:2–3.
14. ดู แอลมา 34:17–27.
15. แอลมา 34:28; เพิ่มด้วยตนเอง.
16. อิสยาห์ 58:6–7.
17. อิสยาห์ 58:9.
18. เชื่อว่าเป็นผลงานของ John Bradford; ดู *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. “เพราะฉันได้รับมากมาย,” *เพลงสวด*, บทเพลงที่ 105. © Harper San Francisco.
20. อิสยาห์ 52:7.
21. หลักคำสอนและพันธสัญญา 56:18; ดู ข้อ 19 ด้วย.